

Där våren rår

Dikt ur Minnen från jorden av Birger Sjöberg

Där våren rår med eolsharpor susande i vinden
och späda grenar klänga upp på rappad prästgårdsmur,
där vandrar än min drömde vän så rosigt fin om kinden
och går med skötet fullt av blom i majljum solregnsskur.
Och år ha gått med stora steg till evighetens land,
men ännu är hon lika ung och sjunger än ibland.

Jag drömde henne fram som ung, som bara femtonårig,
men nu jag åldrats har som allt skall åldras som har liv.
Min själ, som då var blid och glad, är ärrig, svart och sårig
och svärtad utav krut och blodig av det ondas kniv,
men hennes själ är lika god och liksom hennes bild
av rosighet och dunighet den jämt är lika mild.